

Bemærkninger til foranstående forslag til folketingsbeslutning.

Ved et møde i april 1972 i København blev den danske minister for forureningsbekæmpelse og den svenske landbrugsminister enige om, at embedsmænd fra de to lande skulle søge at udarbejde et forslag til overenskomst om en fælles indsats til beskyttelse af Øresund mod forurening.

Forhandlingerne mellem de to embedsmandsdelegationer kom i gang i begyndelsen af december 1972 og i slutningen af marts måned 1974 forelå det endelige forslag udarbejdet. Den 5. april 1974 undertegnede den danske og den svenske minister i København overenskomst mellem Danmark og Sverige om beskyttelse af Øresund mod forurening.

Sideløbende har der været forhandlet om yderligere to internationale aftaler:

En nordisk miljøbeskyttelseskonvention, der giver regler for, hvorledes borgere og myndigheder i et af de kontraherende lande kan værgе sig mod miljøskader, som er forårsaget ved virksomhed i et andet kontraherende land; samt en konvention om beskyttelse af Østersøens miljø. Denne konvention undertegnede af samtlige Østersøskyststater i slutningen af marts 1974 i Helsingfors. Den behandler alle former for havforurening og giver navnlig detaljerede regler for dumpning og forurening fra skibe. Østersøkonventionen er under oversættelse. Forslag til folketingsbeslutning om konventionens ratifikation agtes forelagt straks ved 1974/75-samlingsens begyndelse.

Der har mellem delegationerne været enighed om, at Øresundsoverenskomsten må ses i sammenhæng med den nordiske miljøbeskyttelseskonvention og Østersøkonventionen. Men derudover har Øresundsoverenskomsten en selvstændig værdi, idet Øresunds geografiske placering og dets betydning som rekreativt område for de tæt befolkede kystområder bevirker, at der er et iøjnefaldende behov for særlige forholdsregler for at beskytte farvandet effektivt mod forurening og anden skadelig påvirkning. Dertil kommer, at mange års forskningssamarbejde har tilvejebragt et grundlag for at opstille sådanne særlige krav.

I Øresundsoverenskomsten bestemmes som det vandområde, der ligger mellem en linie fra Gilbjerg-hoved til Kullen i nord og en linie fra Stevns fyr til Falsterbo pynt i syd.

I artikel 2 angives de minimumskrav, der indtil videre skal gælde for rensning af spildevand, der direkte eller indirekte udledes i Øresund. Om kommunale spildevandsudledninger hedder det, at udledning af spildevand fra samlede bebyggelser kun må ske, når spildevandet har gennemgået videre rensning end mekanisk rensning. I størstedelen af Sundet vil en totrins rensning være tilstrækkelig. Visse dele af Sundet er imidlertid mere sårbare end andre, og aftalen kræver derfor tretrins rensning ved spildevandsudledning på steder, hvor der er dårlig vandfornyelse. Det første rensningstrin — den mekaniske rensning — fjerner hovedparten af den slam, der vil ødelægge Øresunds bund. Det andet trin — den biologiske rensning — fjerner de sidste slamrester samt størstedelen af de stoffer, der forbruger ilten i Øresundsvandet. Det tredje trin — den kemiske rensning — kan også fjerne de sidste slamrester, men fjerner desuden fosfater, der kan medføre en kraftig algevækst i områder med fladt eller stillestående vand. Det vil derfor være ved udledning til indre dele af bugter, at en tretrins rensning er nødvendig.

Om industriel spildevand hedder det, at målsætningen for udledninger fra industrier langs Sundet bør være en vandkvalitet, der kan opfylde kravet om samme beskyttelse af Øresund som de kommunale udledninger. Det pålægges endvidere industrier med tilslutning til kommunale spildevandsanlæg ved interne foranstaltninger at udskille alle slags forurenende stoffer, der kan skade rensningen eller recipienten.

De i artikel 2 opstillede krav skal være opfyldt senest fem år efter overenskomstens underskrivelse.

Med de planer for rensning af spildevand, der for tiden foreligger for kommuner og industrier i de berørte områder, er der efter miljøministeriets opfattelse ikke noget, der taler for, at der vil blive behov for særlige regler til opfyldelse af overenskomsten.

Det er miljøministerens agt i et cirkulære til de af aftalen berørte kommunalbestyrelser, hovedstadsrådet og Storstrøms amtsråd at redegøre for de krav, aftalen indebærer. I cirkulæret vil der kunne henvises til den mulighed, som miljøbeskyttelseslovens § 47, jfr. §§ 18 og 25, giver miljøministeren for